

GYVENIMAS PO MIRTIES

Klausimas susijęs su gyvenimu po mirties jaudino žmonių mintis priklausančių visoms religijoms visais laikais. Taip pat yra ateistinis požiūris, kuris neigia bet kokią galimybę gyvenimo po mirties. Religijos, kurios tiki į gyvenimą po mirties gali būti padalijamos į dvi kategorijas:

❖ Tos, kurios tiki į reinkarnaciją sielos mirusio žmogaus į kitą žmogų ar gyvūnišką egzistacijos formą.

❖ Tie, kurie tiki į kito pasaulio egzistavimą po mirties. Ateistinis požiūris yra už šios diskusijos domeno. Kas liečia Islamiškąją doktriną, Islamas priklauso tai kategorijai, kuri kategoriškai atmeta bet kokias reinkarnacijos galimybes po mirties, bet kokia forma. Bet tie, kuri tiki į kažkoki kito pasaulio + egzistavimą dvasinę ar kūniškąją forma yra išsiskirstę į daugelį lygių. Su kiekviena religija supratimas skiriasi. Todėl, kalbėdami apie skirtingų religijų turimus požiūrius apie šį klausimą, jos tikėjimas negali būti jiems priskirtas be baimės kontraindikacijų.

Net ir pačiame Islame skirtingų požiūrių yra laikosi skirtingose sektose ar skirtingų musulmonų mokslininkų. Bendras supratimas linksta prie to, kad kito pasaulio forma yra labia panaši į kūniškąją čia žemėje. Danguis ir Pragaros konceptas yra pristatomas materealiu įvaizdžiu,

o ne dvasiniu įvaizdžiu. Dangus yra pristatomas, kaip neišmatuojamo dydžio didelis sodas, pažodžiui - pilnas gražių medžių, kurie meta amžiną šešėlį, po kuriuo teka upės.

Upės būtų iš pieno ir medaus. Sodas vestų vaisius ir visi žmonės trokštantis jo vaisių būtų jam pavaldūs. Mėsa būtų įvairių pauksčių, vienam reikia tik panorėti kokios mėsos jis trokšta. Kompanionės moterys nenusakomo grožio ir tobulumo būtų suteiktos pamaldiems vyrams, joks limitas nebūtų nustatymas jų skaičiui, kuris bus nuspręstas pagal jų galimybes. Su kiek jie gali susidarti tiek bus jų.

KA JIE DARYTŲ?

KAIP JIE BENDRAUTŲ VIENI SU
KITAIS?

AR JIE SUSILAUKTŲ VAIKŲ AR
GYVENTŲ MĖGAUDAMIESI BE JŲ?

Visi šie yra ginčytini klausimai. Mėgaujimasis, yra intensyviai jausmingas. Joks darbas nebūtų atliekamas, jokia pastanga nebūtų atliekama. Idealus gyvenimas (jei toks gyvenimas gali būti pavadintas) visiško tingumo, su apsivalgymo ir persigėrimo galimybe, nes vynas taip pat plauks upėse netoli medaus ir pieno upių. Nebus jokios

dispepsijos ar apsinuodijimo baimės. Atsilošdami ant sunkių šilko pagalvių, jie bus, amžinoje palaimoje.

Islame yra tie, kurie kategoriškai atmeta šį naivų Dangaus supratimą, suvokdami tikrąją prasmę Koraniškųjų ištraukų apie Dangų, ir jie tai įrodo su daug nuorodų į Šventąjį Koraną, kad tai ką jis apibūdina yra tik metaforiškas įvaizdis, kuris neturi jokio kūniškumo.

Ištikrųjų Šventasis Koranas aiškiai skelbia, kad ateisianti gyvybės forma po šio pasaulio bus tokia skirtinga nuo visų žinomų gyvybės formų šioje žemėje, kad tai yra už žmogaus įsivaizdavimo ribų suvokti net menkiausą miglotą supratimą kito pasaulio realybių.

وَنُنشِئُكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

„Mes jus prikelsime į formą, apie kurią jūs neturite net menkausio suvokimo“. (Šventasis Koranas 56:62)

Tai yra kategoriškas pasakymas Šventojo Korano apie šią temą.

Netolimais laikais, Ahmadijos bendruomenės įkūrėjas, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad (ramybė jam) iš Kadiano, pristatė šį požiūrį dvasinės egzistencijos prieš kūniškąją egzistenciją savo unikalioje ir nepakartojamoje knygoje pavadintoje :

“The philosophy of the Teachings of Islam “

[Islamo Mokymo Filosofija] Visi požiūriai yra parašyti su Koraniškomis nuorodomis ir tradicijomis Šventojo Islamo įkūrėjo^{SA}. Trumpas pasakojimas yra pristatytas čia. Pasak jo nuodugnių studijų, pasaulis po šio nebus meterealus. Vietoj to, jis bus dvasinės prigimties, kurios mes galim įsivaizduoti tik tam tikrus aspektus. Mes negalime nustatyti tiksliai kaip tai atrodys. Vienas iš

ryškiausių jo vizijos bruožų pasaulio po mirties yra susijęs su dvasios suteikimo gyvybės kitai retesnei būtybei, kuri užimtų tokia pat poziciją sąryšiu su siela, kaip kad siela yra susijusi su kūniškąja egzistencija čia žemėje.

Šis gimimas sielos iš sielos, bus susijęs su gyvenimu, kurį mes gyvenome žemėje. Jei mūsų gyvenimas buvo praleistas nuolankiai, lenkiantis Dievo valiai, ir gyvenant pasak Jo įsakymus, mūsų skoniai po mažu taps kultūringi ir susiderinęmėgautis dvasiniais malonumais labiau nei kūniškaisiais. Tokioje sieloje embrionas kitos sielos pradės vystytis.

Nauji sugebėjimai bus įgimti ir jauni skoniai įgyti, kuriose tie, kurie yra pripratę prie kūniškųjų malonumų neras pasimėgavimo. Šios naujų tipų išgrynintos būtybės galės surasti savo širdies pasitenkinimą. Pasiukojimas vietoj užgrobimo kitų teisių tampa malonumu. Atlaidumas paima viršų prieš kerštą, ir meilė be jokio savanaudiško motyvo tampa kaip antra prigimtis, pakeisdama visus santykius kurie turi alternatyvius motyvus. Todėl, vienas gali sakyti, kad siela sieloje yra horizonte. Visos šios projekcijos susijusios su siela yra išvados daromos iš įvairių Šventojo Korano eilučių, ir visgi tiksliai prigimtis ateities įvykių negali būti konkrečiai nustatyta. Galima tik sakyti, kad kažkas panašaus tarp šitų eilučių atsitiks, detalės, kurios slypi už žmogaus supratimo.

Yra tam tikri aspektai naujo gyvenimo, kurie turi būti aptarti. Sąvoka Pragaro ir Dangaus Islame yra visiškai skirtinga nuo įprastai turimo požiūrio. Pragaras ir dangus nėra dvi skirtingos vietos užimančios skirtingą laiką ir erdvę. Pasak Šventojo Korano, dangus apima visą visatą.

KUR TADA BŪTŲ PRAGARAS?

Pasiteiravo kai kurie Šventojo Pranašo (tebūnie jam taika ir Allah'o palaiminimai) kompanijonai. „Toje pačioje vietoje.“ buvo atsakymas, „Bet jūs neturite sugebėjimų suprasti jų koegzistenciją.“ Paprastais žmogiškaisiais terminais, jie atrodo užims tą pačią erdvę ir laiką, bet tikrovėje jie priklausys skirtingoms dimensijoms, taigi jie gali egzistuoti netrukdydami ir tarpusavyje nesusiję vienas su kitu.

BET KAS YRA REIKŠMĖ DANGIŠKOSIOS PALAIMOS, KANKINIMU UGNIES PRAGARE?

Norėdamas atsakyti į šiuos klausimus, Pažadėtasis Mesijas (ramybė jam) iliustravo savo atsakymą taip: „Jei žmogus yra beveik mirštantis iš troškulio, bet kitavertus sveikas, šaltas vanduo gali suteikti tokiam žmogui didelį pasitenkinimą, kokio

negali gauti gerdamas paprastą vandenį, ar net patį skaniausią gėrimą jo pasirinkimo.

Jeigu žmogus yra ištroškęs iralkanas, ir jam reikia skubaus energijos šaltinio, atšaldyta kekė vynuogių gali suteikti jam tokį gilų pasitenkinimą, kokio jis nepatirtų įprastomis aplinkybėmis. Bet išankstinis reikalavimas šitiems malonumams yra gera sveikata. Dabar įsivaizduokite labai sergantį žmogų, kurį pykina ir kuris išvemias bet kokį skystį kurį išgeria ir yra ant mirties slenksčio dėl dehidratacijos.

Pasiūlykite tokiam žmogui šalto vandens ar atšaldytą vynuogių kekę, nereikia net minėti, kad jis juos priimtų, bet menkas žvilgsnis į juos sukeltų pasibjaurėjimą ir visišką neapkentimą tam žmogui.“ Iliustracijomis tokiomis kaip šios, Pažadėtasis Mesijas (ramybė jam) padarė aiškiai, kad pragaras ir dangus yra tik reliatyvumo klausimas.

Sveika siela, kuri įgijo polinkį geriems dalykams, kai atsidurs arti objektų savo pasirinkimo, prisipildys net didesnio malonumo nei prieš tai. Viskas ko dvasiškai sveikas žmogus trokšta yra artumas Dievui ir Jo atributams ir imitavimas dieviškųjų dorybių. Danguje, tokia sveika siela pradėtų matyti ir suvokti ir pajauti artumą atributų Dievo, kaip niekad iki tol anksčiau.

Jie pasak, Pažadėtojo Mesijaus (ramybė jam) neišliktų vien tik dvasinėmis vertybėmis, bet įgautų nežemiškas

formas, kuriomis naujai gimusi siela mėgautusi su pagalba kadaise buvusios sielos, kuri funkcionuotų kaip kūnas. Tai vėlgi būtų klausimas reliatyvumo. Priešingybė bus teisinga pragare, kad nesveika siela sukurs nesveiką kūną naujai sielai po mirties. Ir tie patys faktoriai, kurie teikia malonumą sveikai sielai, suteiks gylius kankinimus šiai nesveikai būtybei. Kai mes kalbame apie mintį ar sielą, lyginant su mūsų kūniškuoju kūnu, yra didelis skirtumas jų egzistavimo prigimtyje, kuri yra beveik nesuvokiama.

Kiekviena kūno dalis yra gyva ir pulsuojanti gyvybe, ne vien tik materealumo terminais bet ir suvokimo. Kiekviena žmogaus kūno dalelė yra apdovanota kažkoku suvokimu. Mokslininkai bando tą suvokimą išreikšti naudodami elektroninius impulsus, bet tai yra labai apytikris būdas norint apibūdinti visuotinį suvokimą sąmoningo ir nesąmoningo proto ir imuninės sistemos ir kitų savarankiškų žmogaus kūno funkcijų, kurios vis dar slypi už mūsų suvokimo ribų.

TAI KAS YRA TAS SUVOKIMAS?

Kaip jis gali būti apibrėžiamas ir paaiškinamas ultimamajam „Aš“ kiekvienam gyvam organizmui.

Ar mes galime jį sieti su ego psichologiniais terminais? Bet niekada psychologams dar nepavyko nusakyti ego reikšmę.

Tai yra kažkas, kas religiniuose terminuose yra apibūdinama kaip siela. Nėra jokio būdo, kuriuo galėtume išmatuoti atstumą tarp sielos ir kūno. Terminais retumo siela, net ir mūsų apytikriame suvokime yra tokia reta ir itin rafinuota, kad jokia būdu ji negali būti supanašinta su kūnu, kurį ji užima.

Dabar pabandykite suprasti scenarijų, kuriame siela gimtų sieloje per bilijonų metų periodą, gale ilgos dienos mes rastume, kad siela sieloje, kuri turėtų tą patį palyginimą retenybės terminuose kaip, kad žmogaus siela čia žemėje turi su žmogiškuoju kūnu. Kažkas panašaus atsitiks ir reliatyviuose terminuose - ateities gyvybės egzistencija taip pat turės dvi sielas sujungtas į vieną butybę.

Viena dalis būtų kaip kūnas, o kita kaip siela. Lyginant su mūsų kūnu, mūsų siela atrodytų kaip kūnas naujai išsivysčiusiai egzistencijos esencijai. Norintis gauti daugiau detalių, skaitytojais yra skatinami perskaityti pilną knygą, kuri ne vien tik apibūdina šią temą, bet taip pat diskutuoja apie kitas labai idomias temas, kurios sujaudins žmonių mintis visame pasaulyje.

Trumpai tariant, kiekvienas individas sukuria savo pragarą arba savo dangų, ir pagal jo pačio buseną, kiekvienas dangus skiriasi nuo kitų žmonių dangų, kaip ir kiekvienas pragaras skiriasi nuo kitų žmonių pragarų, nors aiškiai jie užima ta pačią erdvę ir laiką pasaulio dimensijose.

KAS NUTINKA ŽMOGAUS SIELAI TARP LAIKO KAI MIRŠTA JO KŪNAS IR IKI JO PRISIKĖLIMO TEISMO DIENĄ?

Šventasis Pranašas (tebūnie jam taika ir Allah'o palaiminimai) sakė, kad po mūsų mirties langai bus atidaryti mūsų kape, pamaldiems žmonėms langai atsidarys iš dangaus, o nedorėliams langai atsidarys link pragaro.

Tačiau, jei mes atkastume kapą, mes nerastume jokių langų. Tad tiesioginis priėmimas šių žodžių neperteiks tikrosios reikšmės.

Yra neimanoma, kad Šventasis Pranašas (tebūnie jam taika ir Allah'o palaiminimai) netinkamai mus informuotų, todėl jis turėjo kalbėti metaforiškai. Jeigu, tai nebūtų tiesa, tada kiekvieną kartą atkasę kapą mes rastume langus atsiderančius į pragarą arba į dangų. Bet mes neesame liudininkai tokių dalykų.

Taigi, ką Šventojo Pranašo (tebūnie jam taika ir Allah'o palaiminimai) žodžiai reiškia? Kapas yra pereinamoji fazė egzistencijos tarp šio pasaulio ir tarp gyvenimo, kuris ateis. Čia dvasinis gyvenimas progresuos palaipsniui per daugelį stadijų iki kol jis pasieks galutinį likimą. Tada, Allah'o Įsakymu, trinitas bus papūstas ir galutinė dvasinė forma pradės egzistuoti.

Šiuo tarpiniu periodu skirtingos sielos praeis per panašumus dangaus arba pragaro prieš pasiekdamos savo galutinę stadiją idealumo, tapdamos tinkamoms ir pasiruošusiomis būti pakeltomis į visiškai pasikeitusią būtybę.

Šventasis Koranas tai iliustruoja:

مَا خَلَقْنَاكُمْ وَلَا نَبْعَثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةً

„Jūsų pirmasis sukūrimas ir antrasis sukūrimas bus identiškas.“ (Šventasis Koranas 31:29)

Galvodamas apie vaiko gimimą iš vienos ląstelės, žmogus randa toliau esantį Koraniškąjį pareiškimą:

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ

„Pamatykite kaip Dievas duoda jus įvairias formas gimdoje.“ (Šventasis Koranas 3:7)

Ši tema yra susijusi su dvejų identiškų kūrinių tema minima aukščiau. Paimkime pavyzdžiui, atvejį kai vaikai yra su įgimtomis ligomis. Jie staiga nesusirgo tuo momentu kai gimė, tikriausiai jie palaiptai išsivystė į tokią mirtingumą stadiją, kuri yra progresyvi ir kuri prasideda nuo jų embriono vystymosi stadijos.

Panašiai ir siela to žmogaus, kuris yra dvasiškai ligotas, toje embrioniškoje stadijoje prieš galutinį prisikėlimą Teismo dieną, kentės per panašumus pragaro ir išliks nerami tame kapo periode, kaip kad nesveikas vaikas motinos iščiose. Sveiko vaiko būdai yra kitokie, net jo spardymasis pilve yra vertinas motinos. Klausimas, kuris dabar iškyla yra:

AR SIELA IRGI PROGRESUOJA

kaip kad vaikas motinos iščiose? ir ar ji pereis visas tas stadijas?

Atsakymas į šį klausimą gali būti randamas toje pačioje Šventojo Korano eilutėje :

„Ma khalkukum va ma ba‘sukum illa ka nafsini vahidin”

Tavo pirmas kūrinys ir tavo antras bus įdentiškas. Norint suprasti antrąjį kūrinį reikia suprasti, kaip kūdikis susiformuoja motinos iščiose. Šios formos atrodo trunka tik devynius mėnesius susiformuoti, kol realybėje kūrinys gyvybės yra išsivystytas per bilijonus metų. Kalbant apie kūdikį, jis praeina beveik visas evoliucijos stadijas. Nuo nėštumo prasidėjimo, iki jo kulminacijos po devynių mėnesių, vaiko vystymasis atspindi visas kūrinio stadijas. Kitais žodžiais, visos evoliucijos fazės yra kartojamos per tuos devynius mėnesius, viena po kitos, ir tokiu dideliu greičiu, kuris yra už mūsų vaizduotės ribų. Tai išlaiko gyvas stadijas evoliucijos sistemos ir pristato jos atvaizdą. Gyvybės kūrimas praėjo ilgą plėtojimo periodą iki kol pasiekė formą, kurią mes matome per devynius mėnesius. Tai apšviečia faktą, kad mūsų pirmo kūrimosi periodas buvo labai ilgas ir mūsų antras kūrimas taip pat užtruks ilgą periodą. Studijuodami šiuos devynius mėnesius mes galime išmokyti kažko apie bilijonus metų istorijos gyvybės ir taip pat apie sielų evoliuciją kitame pasaulyje.

Yra saugu padaryti išvadą, kad laikas nuo originalios gyvybės iki galutinio kūrinio žmogaus tikriausiai bus

reikalingas dar kartą išvystymui sielos po mirties. Siekiant paremti šį samprotavimą, Šventasis Koranas kategoriškai skelbia, kad sielos, kurios yra prikeltos jos kalbės viena su kita, norėdamos nustatyti kiek ilgai jos pasiliko žemėje. Kai kurios sakys „Mes pasilikome dienai, kol kitos sakys net mažiau nei dienai. Allah, tada sakys: “Ne, netgi tai nėra teisinga“. Kitais žodžiais tariant, Allah sakys, kad jūs pasilikote žemėje trumpiau nei jūs vertinate. Realybėje, santykis vieno gyvybės trukmės vienai mažai dienos daliai yra lygus daugiau ar mažiau tam pačiam santykiui vieno sielos prisikėlimo lyginant su jo praeitu gyvenimu. Kuo toliau kažkas yra tuo mažesnis jis atrodo. Mūsų vaikystė atrodo, lyg patirtis vos kelių sekundžių. Kuo didesnis atstumas žvaigždžių tuo mažesnės jos atrodo.

Ką Allah mums bando pasakyti, yra tai, kad mūsų neteisėkančią dieną po mūsų mirties. Vietoj to, mūsų teismas bus tolimoje ateityje, kad mūsų ankstesni gyvenimai atrodys kaip kelios sekundės mums, kaip labai mažas taškas toli toli. Trumpai tariant, žmogaus prisikėlimas yra apibūdinamas kaip transformacija, kurios jis negali įsivaizduoti ir įvykis, kuris yra tikras kaip ir jo egzistavimas šioje žemėje. Visos šios temos buvo paaiškintos detalai Šventajame Korane.